DIN PROBLEMELE SPORTULUI DE PERFORMANŢĂ

Mai multă atenţie stimulării muncii metodice în verigile de bază ale organizaţiei noastre

Televizarea în tot mai largă măsură a marilor competiţii internaţionale, lărgirea schimbului de experienţă cu specialiştii din alte ţări, sporirea fondului documentar al antrenorilor prin apariţia periodică a unor publicaţii care înfăţişează preocupările metodice de pretutindeni etc constituie importanţi paşi înainte pe linia îmbogăţirii continue a sistemului de cunoştinţe al celor ce răspund de pregătirea sportivilor noştri.

Din constatările făcute în diferitele cluburi şi asociaţii sportive rezultă că, pe baza observaţiilor proprii cît şi ca urmare a studiului independent, tehnicienii şi antrenorii noştri cunosc şi aprofundează tot mai multe laturi ale specialităţii lor, dar uneori — desigur, nu în problemele metodice simple — au ezitări, nedumeriri, incertitudini. Cauzele sînt mai multe, iar una dintre ele este că nedumeririle şi incertitudinile respective nu sînt supuse discuţiei colective, organizate cu toţi antrenorii clubului sau ai asociaţiei sportive respective. Practica dovedeşte că asemenea discuţii, desfăşurate la nivelul clubului sau al asociaţiei sportive, sînt bine venite deoarece sînt intruniţi specialişti din mai multe ramuri de sport, se cunosc aprofundat condiţiile de viaţă şi de antrenament ale sportivilor.

S-ar întrevedea deci posibilitatea ca la nivelul cluburilor şi asociaţiilor sportive, unităţile de bază ale instruirii şi educării sportivilor, să fie create — nu numai cu caracter voluntar, ci cu semnificaţie de structură organizatorică — cabinete metodice care să cuprindă totalitatea antrenorilor ce activează în cadrul acestora. Măsura ar putea fi extinsă şi la unele secţii pe ramură de sport, cu mai mulţi antrenori, deoarece prin aceasta preocupările antrenorilor care răspund de pregătirea echipei I sau a celei de tineret, juniori, copii, nu s-ar limita numai la „feliile" care intră în norma lor de muncă, ci de întreaga problematică a instruirii din secţie. Discutarea în colectiv a problemelor instructiv-educative ar înlătura multe din neajunsurile prezentului cînd, aşa cum se cunoaşte, antrenorul primei echipe nu ştie uneori nici măcar informativ, ce conţinut are şi cum se desfăşoară pregătirea copiilor, timpul în care corespunzător cerinţei de reîmprospătare a lotului de seniori, ar trebui „şlefuite" elemente de perspectivă etc.

Avantaje importante ar avea şi colegiile locale de antrenori, care în loc să lucreze numai prin şedinţe plenare, la care să participe toţi antrenorii din raza teritorială respectivă, ar putea să-şi exercite dreptul de control şi îndrumare, de analiză a activităţii depuse de cabinetele metodice ale secţiilor pe ramură de sport. De activitatea cabinetelor metodice ale cluburilor şi asociaţiilor sportive ar putea să se ocupe mai intens actualele cabinete metodice regionale şi, astfel, s-ar crea reţeaua necesară promovării consecvente a schimbului activ de opinii, s-ar mări posibilitatea valorificării sistematice prin şedinţe şi sesiuni de referate, a experienţei înaintate acumulată de antrenori, s-ar asigura un cadru organizatoric necesar dezbaterii aprofundate a problemelor contemporane ale antrenamentului.

Începuturile realizate în această direcţie de cluburile Steaua şi Dinamo, de cabinetul metodic al consiliului regional UCFS Braşov, de Centrul experimental „Viitorul", precum şi de unele şcoli sportive de elevi, merită a fi extinse la toate cluburile sportive şi chiar la asociaţiile sportive care dispun de un număr corespunzător de cadre tehnice. Pe baza planurilor de muncă întocmite de cabinetele metodice regionale, aprobate şi centralizate după un anumit sistem, periodic, s-ar putea organiza numeroase şi variate informări, consfătuiri, sesiuni de referate, toate bazate pe un material faptic bogat, în care să fie dezbătute problemele importante ale metodicii instruirii sportivilor.

Existenţa planurilor de muncă ar crea nu numai obligativitatea îndeplinirii lor, ci şi obişnuirea şi stimularea muncii în colectiv a antrenorilor, dorinţa de perfecţionare continuă a pregătirii lor profesionale.

Cadrul organizatoric subliniat mai sus ar întări, de asemenea, încrederea în forţele proprii ale antrenorilor noştri, efectuarea unui permanent schimb de experienţă, ar stimula activitatea creatoare a specialiştilor din asociaţii şi cluburi pentru găsirea căilor şi mijloacelor de perfecţionare continuă a instruirii şi educaţiei sportivilor.

Conf. I. SICLOVAN

Polo: Selecţia juniorilor trebuie mult îmbunătăţită

Recent, s-a încheiat turneul final al celui de al XII-lea campionat de juniori al ţării, ultima competiţie oficială a tinerilor poloişti din acest an. O scurtă privire retrospectivă asupra întrecerilor la care au participat jucători pînă la 18 ani ne poate oferi o serie de date interesante în legătură cu stadiul actual al pregătirii fizice, tehnice şi tactice a celor mai buni juniori din ţară.

Este binecunoscută importanţa dezvoltării fizice a sportivilor în jocul de polo şi, de aceea, ne vom opri mai întîi asupra unor date statistice, reprezentînd cifre medii ale parametrilor speciali, interesante pentru tragerea celor mai bune concluzii.

Cele 8 finaliste au avut următoarele medii de **vîrstă: 1. STEAUA** şi **RAPID ORADEA** 15,8 ani, 3. **DINAMO** 16,1 ani, 4. **POLITEHNICA CLUJ** 16,3 ani, 5. **S.S.E. 1** 16,4 ani, 6. **I. C. ARAD** 16,7 ani, 7. **C.S.M. CLUJ** 16,8 ani şi 8. **S.S.E. 2** 17,5 ani. În evidenţă au intrat 20 de jucători de 18 ani, 23 de 17 ani, 19 de 16 ani, 20 de 15 şi chiar 3 (**Stănescu** — Oradea, **Rus** şi **Pop** — Cluj) de 14 ani. **Media generală a vîrstei: 16,2 ani.**

Cea mai **înaltă** echipă (media 1,775 m) a fost **S.S.E. 2.** Au urmat-o în clasamentul respectiv: 2. **I. C. ARAD** 1,75 m, 3. **C.S.M. CLUJ** 1,748 m, 4. **POLITEHNICA** 1,743 m, 5. **DINAMO** 1,738 m, 6. **STEAUA** 1,731 m, 7. **S.S.E. 1** 1,71 m şi 8. **RAPID ORADEA** 1,69 m. **Media generală — 1,73 m.** Cel mai înalt jucător a fost portarul **Al. Petrescu** (Steaua) 1,94 m, iar cel mai scund — **Vl. Alşo** 1,58 m. Iată şi clasamentul mediilor de **greutate:** 1. **STEAUA** 56,1 kg, 2. **RAPID ORADEA** 58 kg, 3. **DINAMO** 63 kg, 4. **S.S.E. 1** 64 kg, 5. **I.C. ARAD** 65 kg, 6. **POLITEHNICA** 68 kg, 7. **S.S.E. 2** 69 kg şi 8. **C.S.M. CLUJ** 70 kg. În sfîrşit, iată şi ordinea echipelor în funcţie de **viteza** de înot pe 100 m: 1. **DINAMO** 67,0 sec., 2. **S.S.E. 2** 67,3 sec, 3. **STEAUA** 68,1 sec, 4. **POLITEHNICA 70,0** sec, 5. **C.S.M. CLUJ** 72,0 sec, 6. **I.C. ARAD** 73,0 sec, 7. **S.S.E. 1** 75,0 sec, şi 8. **RAPID ORADEA** 76,6 sec. Cel mai rapid înotător: **Al. Gyorgy** (Politehnica) 61,0 sec. **Media generală — 71,0 sec.**

Clasamentul general al parametrilor ne indică următoarea ordine, care este foarte apropiată de cea oficială din turneul final: 1. **STEAUA** 11 p. 2. **DINAMO** 12 p, 3—4. **S.S.E. 2** şi **POLITEHNICA CLUJ** 18 p, 5—6. **RAPID ORADEA** şi **I.C. ARAD** 19 p, 7—8. **S.S.E. 1** şi **C.S.M. CLUJ** 23 p.

Comparînd datele de mai sus cu anumite medii extrase din tabelele republicane existente la Academia Republicii Socialiste România, desprindem faptul că jucătorii de polo se încadrează în grupa de înălţime mijlocie şi în cea de greutate corporală mare din ţara noastră. Iată de ce toată atenţia antrenorilor trebuie să se îndrepte spre selecţionarea unor jucători cît mai înalţi. Cercetările efectuate pînă în prezent recomandă următoarele înălţimi pentru jucătorii de polo juniori: **la 14 ani — 1,64 m — 1,73 m; la 15 ani — 1,71 m — 1,78 m; la 16 ani — 1,74 m — 1,80 m; la 17 ani — 1,75 m — 1,81 m; la 18 ani — 1,75 m — 1,82 m.**

Revenind la cifrele de mai sus, trebuie să ne manifestăm nemulţumirea pentru faptul că doar 25 la sută dintre sportivii participanţi la turneul final au depăşit 1,75 m. În schimb, faptul că doar 20 la sută dintre ei vor părăsi junioratul, restul avînd posibilitatea de a evolua şi în anul viitor în competiţiile respective, este îmbucurător.

La capitolul pregătirii tehnice o singură menţiune — **Steaua.** În rest, echipele s-au bazat pe folosirea unor procedee simple, de cele mai multe ori din poziţii statice. Lucrul pare cu atît mai curios, cu cît aceşti jucători sînt tocmai la vîrsta cînd pot însuşi cît mai bine o serie întreagă de procedee tehnice.

Din punct de vedere tactic s-a constatat însă o îmbunătăţire substanţială exprimată prin tendinţe de dinamizare a jocului. Desfăşurarea acţiunilor din apărare în atac se face destul de rapid şi cu suficiente contraatacuri. De asemenea, încrucişările şi schimburile de locuri au putut fi observate în circulaţia jucătorilor (în fazele de atac) de la cele mai multe echipe.

Este drept că şi din punct de vedere disciplinar am constatat un pas înainte. Totuşi au existat unele cazuri care trădează — prin prostul exemplu personal — o lipsă de preocupare pentru educarea tinerilor sportivi. Astfel, **I.C. Arad** a rămas la ultimele două jocuri fără antrenor **(I. Contor)** şi conducător **(I. Papadopol),** aceştia părăsind pur şi simplu echipa (!). O lipsă de atenţie faţă de formaţiile lor au manifestat şi conducerile secţiilor de la **C.S.M. Cluj, Rapid Oradea, Dinamo** (care nu a avut antrenor) şi **S.S.E. 2.**

În încheiere, sugerăm secţiilor de polo cu echipe de juniori să continue antrenamentele — atît cît vremea bună o permite — cu jocuri locale sau inter-centre. De asemenea, considerăm extrem de utilă participarea jucătorilor la mai multe concursuri de înot pentru îmbunătăţirea continuă a vitezei, element determinant în jocul de polo.

prof. CORNEL RADUŢ
secretar general al F.R. Nataţie

DE CE ZERO PUNCTE ?

Cu puţină vreme în urmă am publicat un clasament al regiunilor la atletism, alcătuit pe baza rezultatelor înregistrate la concursul republican de copii şi juniori cat. a II-a şi la campionatele juniorilor de cat. I. Pe ultimul loc, cu ZERO puncte, a fost clasificată regiunea Suceava! Aceasta înseamnă că la cele peste 40 de probe ale celor trei concursuri, atleţii suceveni n-au putut să se claseze la nici una măcar pe locul 6!...

La recentele campionate republicane ale seniorilor, regiunea Suceava n-a avut nici un reprezentant şi deci, din nou, ZERO puncte!

La campionatul republican pe echipe formaţia suceveană face parte din grupa a II-a a categoriei B. Ea a pierdut ambele întîlniri cu reprezentativa Maramureşului şi în toamnă urmează să-şi dispute, alături de echipa regiunii Bucureşti locurile 19 şi 20. Şi după cum merg lucrurile pînă acum, aproape sigur că se va clasa pe ultimul loc.

Evident că această situaţie complet nesatisfăcătoare, nu poate lăsa indiferent pe nimeni dintre cei care se preocupă de activitatea atletică din ţara noastră. Şi cum această situaţie se menţine de cîţiva ani, fără să se constate — din partea localnicilor — eforturi pentru îmbunătăţirea ei, evident că lucrurile trebuie să dea serios de gîndit. Un fapt este absolut cert: în domeniul atletismului, în regiunea Suceava se face mult mai puţin decît se... vorbeşte despre acest sport şi se aşteaptă prea mult „ajutorul" altora, din afara regiunii.

Şi să nu credeţi că n-au fost întreprinse acţiuni, „din afară", pentru impulsionarea activităţii atletice. Cu cîţiva ani în urmă, Federaţia de atletism a trimis, în mai multe rînduri, o serie dintre cei mai experimentaţi antrenori să conducă şi să îndrume organizarea unor acţiuni pentru depistarea elementelor cu gabarit corespunzător, talentate pentru diferite probe, în special pentru aruncări. Rezultatul acestor acţiuni — care au costat destui bani! — a fost descoperirea a numeroşi tineri, bine „clădiţi" fizic, apţi ca în scurtă vreme să poată obţine primele rezultate de valoare la nivelul juniorilor. Cu aceste „descoperiri" a fost organizată chiar şi o tabără de pregătire. Dar ce a rămas din aceste începuturi ?

Iată, pe scurt, cîteva dintre constatările antrenorilor **Vasile Dumitrescu** şi **Nicolae Gurău,** făcute la o recentă tabără de pregătire a atleţilor suceveni pentru campionatul pe echipe.

La această tabără erau pregătiţi circa 45 de atleţi şi atlete sub îndrumarea a numai doi antrenori (H. Ştefănescu şi E. Adochiţei) şi a unui metodist (I. Păun). Tabăra a fost însă foarte prost pregătită (atleţii dormeau cîte 2 într-un pat, nu aveau duşuri la dispoziţie etc.), stadionul — complet neamenajat şi neîngrijit, deşi pista a fost construită acum doi ani de către FRA (!!). Nu existau materialele necesare procesului de antrenament (garduri, rulete etc.). Nu existau planuri de lucru-antrenament puse de acord cu scopurile acestei tabere. Nu exista o orientare metodică generală pentru întreg lotul şi, evident, cei doi antrenori nu puteau face faţă numărului mare de atleţi. Antrenamentele erau foarte slabe ca volum şi intensitate!

Ceea ce ni se pare de neînţeles e faptul că Consiliul regional al UCFS n-a reuşit să antreneze în această activitate nici un profesor de educaţie fizică. Şi, mai de neînţeles e faptul că **la această tabără n-a fost chemat absolut nici unul dintre acei tineri depistaţi cu vreun an-doi în urmă!!!**

Cei doi antrenori bucureşteni au pus umărul la treabă şi au lucrat cîteva zile cu atleţii suceveni, le-au arătat celor doi antrenori cum şi în ce fel trebuie să-şi organizeze munca şi, cu sprijinul consiliului regional, au fost luate unele măsuri pentru îndreptarea activităţii din tabără. Dar a aştepta pe alţii ca să-ţi organizeze munca, a sta cu braţele încrucişate, fără a întreprinde nimic concret, este o poziţie total greşită care trebuie să dea de gîndit activiştilor sportivi şi profesorilor de educaţie fizică din regiunea Suceava. A primi ajutor şi îndrumare este una, şi a aştepta pe alţii să-ţi rezolve sarcinile este cu totul altceva!

Anul acesta, precum se vede, atletismul sucevean n-a făcut nici un pas înainte. Poate anul viitor!?... Dar în 1968 vor avea loc Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico. Oare din zecile de mii de tineri din întreaga regiune, chiar n-o fi nici unul apt să fie selecţionat pentru loturile olimpice ale ţării noastre? Imposibil! Pentru aceasta trebuie însă iniţiativă, trebuie muncă conştiincioasă de zi cu zi, trebuie pasiune! Oare activiştii sportivi din regiunea Suceava nu se simt în nici un fel angrenaţi şi ei în munca generală de pregătire pentru Jocurile Olimpice? Aşteptăm **FAPTE** şi nu... vorbe!

ROMEO VILARA

Cît mai multe reuniuni amicale de box

Prezenţa juniorilor pe ringurile din Capitală şi din provincie, remarcată — desigur — de iubitorii boxului, se face simţită tot mai mult. Pe afişele reuniunilor pot fi întîlnite cu tot mai multă regularitate nume de pugilişti tineri care, alături de seniori, completează programele galelor amicale. Aceasta denotă grija antrenorilor care se ocupă de juniori, a comisiilor de box, şi, în ultimă instanţă, a federaţiei de specialitate, de a asigura juniorilor rodajul în vederea viitoarelor confruntări.

Preocupîndu-se de activitatea boxerilor juniori, federaţia de specialitate a luat o hotărîre bună, în sensul ca sportivii care evoluează în ring să fie de valori apropiate. Cel mai elocvent exemplu în această privinţă ni l-a furnizat campionatul republican care, după cum se ştie, s-a desfăşurat anul acesta pe două categorii de vîrstă: juniori I şi II. Iniţiativa s-a dovedit foarte utilă şi a oferit multor tineri posibilitatea să se evidenţieze. Campionatele au scos la lumină numeroase talente autentice, ca G. Pometcu (Buc.), P. Dobrescu (Brăila), D. Mihalcea (Buc.), I. Sălişte (Satu Mare), Gh. Tănase şi V. Potolea (Galaţi), V. Silberman (Buc.), Al. Popa (Cluj), tineri care au şi început să se afirme în competiţiile internaţionale.

Se ştie că cel mai bun prilej de a asigura boxerilor experienţa necesară pentru întîlnirile importante îl constituie reuniunile amicale. Organizarea cu regularitate a galelor amicale dă posibilitate tinerilor să-şi însuşească şi mai bine diferite procedee tehnice. Antrenorii Fulea şi Romano de la Rapid au avut în această privinţă iniţiative lăudabile. Ei au organizat gale de selecţie pentru tinerii din cartier, în cadrul aşa-zisului „ring deschis". Timp de cîteva zile, prin mîinile antrenorilor rapidişti au trecut zeci de copii. Sîntem informaţi că „ringul deschis" de la Giuleşti, va funcţiona din nou în luna septembrie. Merită consemnată, de asemenea, pasiunea cu care antrenorii Füresz (Dinamo), Doculescu (Olimpia), Cionoiu (Griviţa Roşie), V. Alexandru (Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej) se ocupă de programarea boxerilor începători în cît mai multe reuniuni amicale.

MIHAI NICULESCU

In unele oraşe din provincie galele amicale figurează şi ele la loc de frunte în fiecare săptămînă. La Caransebeş, de pildă, echipa locală Timişul-Balta Sărată a primit vizita formaţiei U. M. Timişoara. Boxerii de la Progresul-Reghin au evoluat în Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej, Metalul-Bucureşti s-a deplasat la Cîmpulung Muscel.

Din păcate, însă, unii antrenori continuă să urce în ring boxeri tineri numai cu prilejul galelor oficiale (campionate republicane, întîlniri internaţionale etc.). La C.S.M. Sibiu, de pildă, s-a organizat prima reuniune amicală din acest an **abia la sfîrşitul lunii iunie!** Ne amintim că nu cu mulţi ani în urmă Sibiul a dat loturilor reprezentative boxeri de valoare. Pe atunci, însă, aproape că nu trecea o săptămînă fără ca pugiliştii sibieni să nu susţină meciuri amicale. De asemenea, cluburile sportive bucureştene Constructorul şi Progresul, manifestă în ultimul timp o vizibilă lipsă de interes faţă de galele amicale.

Campionatele republicane de juniori se desfăşoară într-un timp limitat. Se pune întrebarea: ce fac boxerii în restul timpului, ce posibilităţi au pentru a-şi ridica măiestria? Răspunsul poate fi unul singur: pe lîngă antrenamente, cît mai multe meciuri amicale! Antrenorii sînt de acord, desigur, cu rolul pozitiv pe care-l au asemenea meciuri, şi tocmai de aceea ei trebuie să manifeste mai multă iniţiativă în acest sens.

R. CALARAŞANU